

„Lucko, ten jeden mladík se sem každou chvíli dívá,“ přerušila chvíle rozjímání Jana a nenápadně ukázala směrem k mladému muži, který stál ve skupince lidí opodál.

„Vždyť je to Guillermo.“ Lucie zvedla ruku a zamávala mu.

Zamával jim zpět na pozdrav.

„Zajdeme za ním,“ navrhla Lucie a než jí Jana stačila cokoliv odpovědět, byla na cestě k němu.

„Ahoj, ty jsi Lucie, že?“ překvapil ji, že si pamatuje její jméno. Přikývla.

„Byla jsem na pláži, slyšela jsem, co se ti stalo. Mrzí mě to.“

Pokýval hlavou.

„Mohla bych ti nějak pomoci? Cítím se taky trochu provinile.“

„Ne, to je vážně dobrý,“ odpověděl a dál mlčel.

„Nooo, my jsme tu asi trochu navíc. Tak se mějte,“ vytušila Lucie a chtěla se rozloučit.

„Ne, počkej. Nechtěl jsem být nezdvorný. Nechcete se tady s námi posadit?“

Lucie s Janou se na sebe podívaly, a když vzájemně přikývly, posadily se na zídku mezi ostatní.

„Tak jo, a co teď děláš?“ zeptala se Lucie Guillerma.

„Studuji tady havanskou univerzitu.“ Překvapil ji.

Myslela si, že práce na pláži pro něj byla denním chlebem a že školu už má za sebou.

„Aha, to jsem netušila. Takže práce na pláži, to je jen takový přivýdělek?“

Guillermo se usmál. „Ne, tady je to obživa. Skoro každý, kdo chce studovat, si na to musí nějak vydělat.“

„No, a co tedy děláš teď?“

„Zatím nevím, snad se něco brzo objeví.“

Ten Franz je ale kretén, napadalo Lucii. On si honí triko a odskáče to někdo úplně jiný. Tou Guillermovou situací se cítila pořád trochu vinna. Přemýšlela, jak by mu mohla pomoci. Třeba by se mohla přimluvit v některé z restaurací v jejich diplomatické čtvrti, nebo u služby, která má na starosti správu jejich domů. Určitě by se tam nějaké místo našlo.

Najednou, ani nevěděla proč, ji napadlo něco naprosto bláznivého.

„Budu mít teď čtyři dny volna, chtěla bych procestovat kousek Kuby. Mohl bys mi dělat průvodce?“

„Promiň, ale nestojím o milodary.“

„Ne. Nevykládej si to špatně. Nechci tě urazit. Chci vidět Kubu a stejně bych si musela někoho najmout. Tak proč se nedomluvit spolu?“

Neodpověděl.

„Tak souhlasíš? Domluvíme se?“

Přikývl a usmál se na ni.

Teprve teď si Lucie začala uvědomovat, jaké bláznivé dobrodružství si právě naplánovala. Věděla, že tohle se prostě s její prací neslučuje, a že se to nikdo z ambasády nesmí dozvědět. Ale co, pořád řeším jen kariéru a můj život jde stranou. Nakonec své obavy hodila za hlavu.